

- Роздуми про вічне..., про

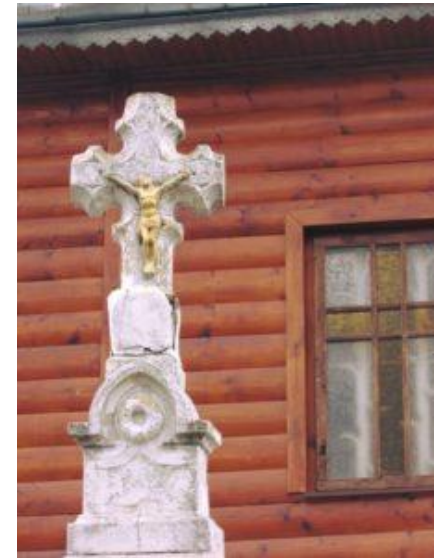
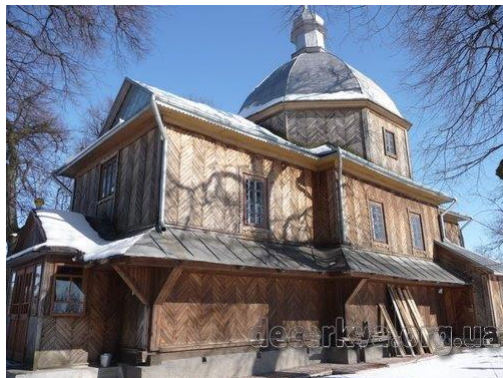
Павла Прокопчука-Героя сьогодення- мого сусіда, односельчанина, ”Почесного громадянина Сокальської міської територіальної громади “



(Робота Романа Мамчура, слухача секції журналістики, керівник Тріфонова О.Л)

# Витоки

“Часом так буває – потрапляєш у невеличке галицьке село із звиклими пейзажами, і думаєш собі, що нічого цікавого тут нема. Село як село – кількадесят хат, забутий усіма костелик, ошатна дерев’яна церковця, школа... Наче нічого цікавого і особливого. Але коли порозмовляти з людьми, то відкриється багатюща історія, сповнена боротьби і віри. Таким відкриттям для мене стало невелике село Лещатів, що на самісінькій межі Львівської і Волинської областей.”-говорив Павло і продовжував вивчати історію села...



- Життя - це ритм, безкінечний танець енергій. Це радість світосприйняття, це любов і повага до ближніх, толерантне ставлення до людей, любов до світу і магічний прояв себе як особистості. Таким щирим правдолюбцем був Павло Прокопчук, який садив свій життєвий сад по-своєму. У ньому росла-проростала любов, виспівувала доброта, і турбота, все це набирало швидкісних обертів.



- Миттеві зміни у навколишньому відчував, бо був господарем слова, полював не заради задоволення мисливських амбіцій, а радше дружби і готовності прислужитися ближньому. Мріяв на повну, виколюсував собі вишивану добром долю і чекав, що знову зустріне своїх дітей, яких розкидало життя по світу «Чужих проблем не буває», - наголошував. І завжди поспішав на допомогу. Словом і ділом, харизмою.



- Прижився у нас в Лещатові, бо любив людей, допомагав їм, вислуховував і розумів їх проблеми і проблемки. Жив скромно, не заганявся за грішми, не сквернословив. Любив і погомоніти, і вислухати умів, знав і з ким по-господарськи веснувати, жнивувати, бо мав кебету до всього. У родині-голова, підтримка, порадник і той, з ким тепло і привітно, хто бачить серцем відкритим і шукає прихистку. Добряк, позитивно мислив і говорив по суті. Цілеспрямована людина.



# Сад його нев'янучих троянд...

- Недомріяв, недолюбив, недослухав, недочитав, недопробачив, недовідчув, недозустрів, недозробив. Та у серці односельчан вогник любові, непереборної твердості і рішучості, посланець, який віддав своє життя за нас, тих хто зможе продовжити насаджувати сад його нев'янучих троянд, хто зуміє захистити дружину, обігріти теплом дітей і онука.



- Він запалив серця добротою, жертівністю, любов'ю один до одного. Став на сторожі села Лещатова янголом наших буднів, нашого сьогоднішнього і вибореного майбутнього без воєн, без насильства, без агресії, без усього того, що так принижує нас, ображає...
- Він словом і ділом робив село кращим, допомагав, виборював, жив задля нас, його односельчан. Любив життя, розумів велич матінки природи, був добрим християнином і справжнім патріотом України.



- Жив і творив життя по-своєму, але завжди знаходив час для нас, односельців.
- Шана йому навіки. Повага від нас і подяка за те, що можемо жити, творити, любити.



# Спогади матері

- І знову спогади, як роз'ятрена рана. Печуть- обпікають, сльозливо кровоточать, але все-таки зринають із уст матері. Вона зіщулилась, якимось зістарилась, зігнулась під вагою їх і мовить:

Син ріс самостійним, працюючим був мрійливим і завжди оберігав молодших себе. У обов'язки Павла не входила хатня робота, але він залюбки куховарив прибирав, вичищав і вимивав. Вчився добре, був старанним, найбільше любив математику, трудове і фізкультуру. Був охайним, завжди чепурний попросований. Аж світився, коли його хвалили



- Чи у лісі, чи у парку, чи у полі був спостережливим і завжди щось знаходив, когось лікував, приносив звіряток хворих і виходжував. Із дітьми ходив рибалити і скарби шукати. А парк Урбанських- це його улюблене місце. Скільки ж там усіляких насаджень, мов із цілого світу колись пани понапривозили. І насаджував, і оберігав, і турбувався, як про діток малих. А вони віддячували любов'ю, плодоносили. Сорти відроджував.



І так закрутилось все, що й не зогледівся, як сам залишився. Дружина на заробітках з синами, а він усе сам. Чекав- виглядав, насаджував і піклувався про рідних ( А всіх дітей у мене 6). Мене любив, цінував завжди був помічником у всьому. Вдячна йому за внуків і правнука. На старість буде кому душу обігріти.

- А як техніку любив! Змалку і на тракторі, і на машині, і на інших видах транспорту їздив- мандрував, поля обробляв. А після школи працював, і вчився самотужки, гроші заробляв, за які купив першого мотоцикла. Одружився, знайшов свою принцесу Марію. Пішов у зяті село Лещатів. Народилося двійко дітей Назар і Максим, потім онук.

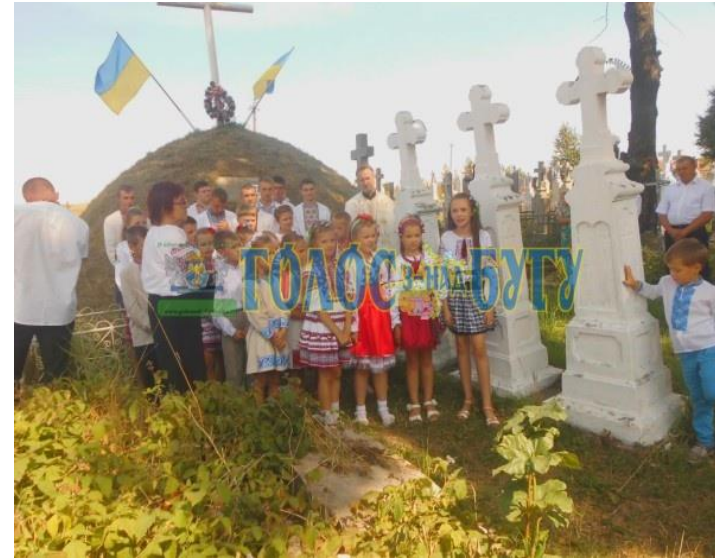
Героєм ніколи не був. Був таким як усі. Жив, працював, мріяв про Україну процвітаючу, хотів, щоб діти повернулись із чужини, щоб усе було, як у Європі. Як воїн мав тверду віру у перемогу. Патріот, простий і величний, сміливий і не дуже, різний. Та уже там, на правді, прости йому, Господи усі гріхи вільні і не-вільні ...



“А навесну, Павлусику, зацвіте твій сад...



Порядною людиною ти був, завжди оберігав первоцвіти...  
Нема його, а сад плодоносить, а люди пам'ятають,-"із спогадів  
сусідки Зеновії Назар.





Павло Прокопчук був жителем села Лещатів, що на Сокальщині.

Його мобілізували до війська у квітні цього року. Він служив інспектором прикордонної служби другої категорії військової частини 9937. Загинув 16 вересня у Харківській області в селі Синельникове.



- ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЮ Павлу Прокопчуку.
- Герої тут живуть, у серці, не вмирають, вони до нас з небес молитвою спадають...

P.S ВІН В НАС, У СЕРЦІ, ВІН ЖИВИЙ. ВІДКРИТИЙ. ЩИРИЙ. БОЙОВИЙ.

